

La tria per Andreu Loncà

FAT

'Nit endins' (Pagès editors, 2011) és una novel·la teixida en un entramat que no acaba d'adaptar-se flexivament al que vol narrar. I tanmateix, em sembla que pot ser llegida com un símbol d'un temps que s'està esllenegant a una velocitat vertiginosa. N'és elegia i borrosa constatació.

D'un costat, el vestit de columnista acaba sent el de cada dia. La pintura del personatge literari en els articles acaba també amerant el retrat d'un personatge novel·lesc.

De l'altre, hauria bastat reconvertir el drama i el fracàs en un sentit diferent: l'autor potser hauria de modelar els seus sentiments en un to distint. Llegint-lo, hom entén que la novel·la diu més enllà d'ella mateixa. Com ara, la il·lustració de la portada de Garcia Lamolla, da-

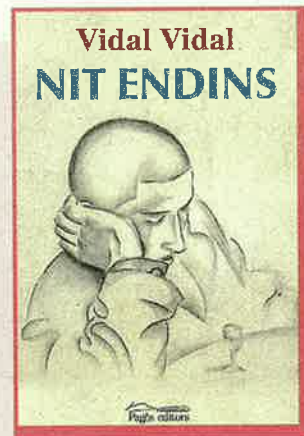
tada en 1929, remet a l'atmosfera de l'època auroral de la república i a la seua idealització pels nois del tardofranquisme, entre els quals el jove Vidal...

Tens la viva impressió que la novel·la no resol estilísticament els problemes literaris que planteja ni tampoc l'assumpte acaba de mostrar amb claredat tot allò que es proposa amb noblesa.

I tanmateix, la imatge inicial, certament d'estirp cinematogràfica, sintetitza, potser, el fons de la novella: la boleta de l'atzar que va joguinejant en el joc de la ruleta sense cap lògica, sense cap possible anticipació.

Cap llum; cap goig. Un fado, al fons, ressona esquinçat amb trèmolo de tragèdia. Com un cop de destrall en un riu gelat.

Vidal recorre al seu símil més estimat: el conductor

LLIBRES.

Títol: 'Nit endins'.

Autor: Vidal Vidal.

Editorial: Pagès Editors.

que, de nit, circula per una carretera pensant en les seues coses privades: el món interior que costa tant d'expressar. Aquest recorregut, fora ciutat, esdevé el símbol, potser, de la impossibilitat concreta d'abastar aquesta ciutat que és vista en la llunyania, llampeguejant.

A vegades, ens hem de plantejar d'escriure una novel·la sobre la ciutat de Lleida. A voltes alguns escriptors n'han perfilat les pinzellades d'un barri de la seua joventut; a camins, un article, un conte, un quadre, una pàgina de crítica literària, una poesia n'han insinuat un arabesc... I, tanmateix, Lleida no és pas Venècia ni Trieste.

L'únic romanço possible sembla el de Vidal Vidal: l'home que, turmentat pels atzars cecs del destí, mira la buidor d'una ciutat provincial des de la perifèria.